

OPINIA
KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

z dnia 26 lipca 2018 r.

**w przedmiocie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania
administracyjnego**

Krajowa Rada Sądownictwa, po zapoznaniu się z projektem ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego, przekazanym przy piśmie Przewodniczącego Komisji Ustawodawczej Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z 17 lipca 2018 r. (znak: BPS.DKS.KU.0401.14.2018), opiniuje go pozytywnie.

Rada uznaje przedstawiony do zaopiniowania projekt nowelizacji art. 40 § 4 i art. 57 § 5 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257 ze zm., dalej: k.p.a.) za w pełni uzasadniony, a wręcz konieczny.

W myśl Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, każdemu przysługuje równe prawo do sądu (art. 45 § 1), a każdy, będąc stroną postępowania ma prawo do zaskarżenia orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji (art. 78 zdanie pierwsze). Przepis art. 32 ust. 1 Konstytucji RP gwarantuje wszystkim równość w dostępie do sądu oraz korzystanie na równych prawach do zaskarżenia orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji. Przepis art. 32 ust. 2 Konstytucji RP zakazuje dyskryminacji z jakiegokolwiek przyczyny. Obywatelom Polski, jak też wszystkim obywatelom państw członkowskich Unii Europejskiej zagwarantowano w art. 21 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE 2016 C 202/2) swobodę przemieszczania się, a w jego art. 45 swobodę przepływu pracowników wewnątrz Unii Europejskiej.

Tymczasem obecne brzmienie art. 57 § 5 pkt 2 k.p.a. zamyka stronom postępowania drogę do skorzystania ze środków odwoławczych ze względu na zróżnicowanie skutków złożenia pisma procesowego w zależności od kraju, w którym działa operator pocztowy.

Dyrektywa nr 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług (Dz. Urz. UE L 15 z 21.01.1998, s. 14), a także zmieniająca ją dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 czerwca 2002 r. nr 2002/39/WE (Dz. Urz. WE L 176 z 05.07 2007) oraz z dnia 20 lutego 2008 r. nr 2008/6/WE (Dz. Urz. UE L52 z 27.08.2008. s. 23 z późn. zm) są implementowane we wszystkich krajach

Wspólnoty Europejskiej, a w Polsce dokonano tego ostatecznie ustawą z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2012 poz. 1529). Celem wskazanych dyrektyw było ujednoczenie europejskich usług pocztowych oraz zagwarantowanie swobodnego świadczenia usług w sektorze pocztowym w całej Wspólnocie, z uwzględnieniem obowiązków i praw operatorów świadczących usługi powszechne. Proces ujednoczania rynku usług pocztowych w Unii Europejskiej został ukończony w 2012 r. i w każdym z krajów Wspólnoty działają wyznaczeni operatorzy spełniający wysokie standardy.

Wobec powyższego nie ma żadnego racjonalnego powodu, by operatorów spełniających takie same wymogi na rynku europejskim traktować jako placówki nieodpowiedzialne i niewiarygodne. Zasadnym jest również rozszerzenie tego rodzaju uprawnień na podmioty działające na terenie Konfederacji Szwajcarskiej lub państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i zrównanie pism nadanych z tych obszarów z pismami nadawanymi z państw członkowskich Unii Europejskiej (projektowany art. 40 § 4). Doprowadzi to do ujednoczenia istniejących dotychczas różnych rozwiązań ustawowych w tym przedmiocie.

Przedstawiony problem dostrzeżony został również na tle procedur: cywilnej, karnej, sądownoadministracyjnej oraz Ordynacji podatkowej. Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa ustawodawca powinien był dokonać zmiany w art. 57 § 5 pkt 2 k.p.a. równoległe do zmian wprowadzonych w procedurach wymienionych powyżej.